

DELFI ROCA

Membre del consell nacional de Progressistes-SDP

Breu guia de campanya

Apunts que poden ajudar-lo a suportar la campanya que ja abriga els diaris nacionals

L'assessor de comunicació i consultor polític Antoni Gutiérrez-Rubí ha compartit a les xarxes un brevíssim recordatori de les tres qüestions centrals en què s'ha de sustentar una bona campanya electoral. Segons ell, un partit polític quan encara una campanya ha de tenir un per què, cal que encerti en el com, i ha de saber a qui.

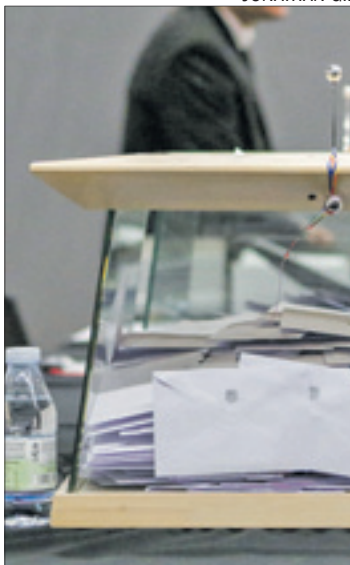
Tres premisses que també haurien de tenir presents aquells que puguin votar. Perquè quan arribi la campanya electoral, serveixen per separar el gra de la palla. Dit altrament, per destriar el que és essencial o substancial d'allò que és únicament accessori o prescindible. Per tant, quan el soroll mediàtic de les diferents opcions electorals augmenti de volum, tenir com a guia el què, el com i el qui del consultor, ens ajudarà a passar pel tràngol electoral.

Enguany, però, les opcions es multipliquen. El tradicional panorama de dreta i esquerra s'ha subdividit i fraccionat de tal manera, que fins i tot s'ha publicat en un diari que una opció es defineix de centredreta, però atenció, que aplicaran polítiques d'esquerra! Que baixi Déu i ens ho expliqui!

Per coses així, cal que el votant, masculí, i la votant, femení, siguin cautelosos a l'hora de ficar la papereta dins l'urna. Perquè el camí del discerniment estarà plagat de trampes comunicatives més o menys evidents.

Per això és important valorar aspectes com ara la coherència dels projectes polítics i el seu

JONATHAN GIL

El partit en campanya ha de tenir un per què, encertar el com i saber a qui dirigir-se

impuls al llarg dels anys, tot i que aquestes virtuts no siguin, avui dia, gaire valorades.

També caldrà tenir en compte aquelles formacions polítiques que respecten el principi ordinal de projecte, programa i per-sones. En efecte, un lamentable costum local és fer unes candidatures on primer es busquen els noms, per després redactar a correcció la professió de fe i una mena de programa electoral.

Quant als programes, n'hi ha de dues categories. D'una banda, els que s'han cuit a foc lent, durant anys, amb els ingredients necessaris per satisfer

les necessitats reals de la població. De l'altra, els que s'han cuinat de pressa i corrents, que acaben sent una llista d'ocurrències. Uns programes sense solta ni volta que tenen com a ingredients aeroports, casinos, rotondes, edificis emblemàtics o fonts de colors. Tot ben amant amb milions, molts milions. Ben guarnits, això sempre, de campanyes de comunicació amb fortes dosis d'escopolamina, també dita *burundanga*, atès que darrerament s'havia detectat entre la població certa resistència al cloroform.

Per a acabar, vista la gran fragmentació de les opcions polítiques, serà interessant esbrinar quins són els candidats que en comptes d'anar darrere d'una cadira, busquen la cadira del diàleg al Consell General. Quins tenen com a *per què* servir a les persones. Quins saben com fer-ho, perquè disposen d'una estratègia per assolir els objectius. Quins tenen clar *per a qui* treballaran, i que sigui pels que els han votat i pels que no. Ja que els darrers vuit anys, sovint hem vist el contrari. S'han aplicat polítiques dirigides a servir-se, en comptes de servir el país; polítiques erràtiques i discrecionals, els efectes de les quals estan o estaran en mans dels tribunals; malauradament han estat vuit anys de polítiques de part, excloents, autoritàries. Esperem, doncs, que al pròxim Consell General, i a la seva extensió, el Govern, hi tornin a campar les formes i el diàleg. Per voluntat popular.